

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně: **J. Č.**, bytem B. 198/23, B., zastoupená Mgr. Lukášem Wimětalem, advokátem se sídlem Údolní 388/8, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2016, č.j. MB/0025417/2016, sp. zn. OUSR/MMB/0463286/2015/2,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2016, č.j. MMB/0025417/2016, sp.zn. OUSR/MMB/0463286/2015/2, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města

Brna, Brno-Královo Pole, Odboru územního a stavebního řízení, ze dne 26.10.2015, č.j. 7337/14/2300/698/Ovek.

I. Podstata věci

Oznámením o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 10.2.2014, č.j. 1013/14/2300/82/Ovek, bylo Úřadem městské části města Brna, Brno-Královo Pole, Odborem územního a stavebního řízení (dále jen „stavební úřad“), zahájeno se žalobkyní řízení o odstranění stavby. Žalobkyně v reakci na toto oznámení podala stavebnímu úřadu žádost o dodatečné povolení stavby „Stavební úpravy rekreačního objektu evidenční číslo 15 v katastrálním území Jehnice na pozemku parcela číslo x s přístavbou na pozemku parcela číslo x“ (dále jen „stavba“). Usnesením ze dne 21.5.2014, č.j. 1013/14/2300/82/Ovek, stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil a zahájil řízení o dodatečném povolení stavby. V něm pak vydal rozhodnutí ze dne 28.1.2015, č.j. 7337/14/2300/698/Ovek, kterým žádost o dodatečné povolení stavby podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl, neboť žalobkyně v řízení neprokázala naplnění všech podmínek stanovených § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), především soulad stavby s Územním plánem města Brna. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 3.4.2015, č.j. MMB/0130775/2015, sp.zn. OUSR/MMB/0091605/2015/2, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.

Stavební úřad věc znovu projednal a rozhodnutím ze dne 26.10.2015, č.j. 7337/14/2300/698/Ovek (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žádost o dodatečné povolení stavby zamítl, neboť žalobkyně neprokázala soulad stavby s platnou územně plánovací dokumentací (Územním plánem města Brna). Žalobkyně předně nesplnila podmínku pro realizaci dočasné stavby dle čl. 2 Přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „příloha č. 1“), spočívající v požadavku na umístění předmětné stavby v souladu se situačním řešením lokality dle navazující územně plánovací dokumentace. Podle stavebního úřadu žalobkyně nesplnila ani další z podmínek stanovených v čl. 2 přílohy č. 1, která spočívá v požadavku, aby objemové a architektonické řešení předmětné stavby nebylo v rozporu se stávajícím charakterem území.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21.1.2016, č.j. MMB/0025417/2016, sp.zn. OUSR/MMB/ 0463286/2015/2 (dále jen „napadené rozhodnutí“), uvedené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a žalobkyní podané odvolání zamítl.

II. Shrnutí argumentace žalobkyně

Žalobkyně předně nesouhlasí s tím, aby jí bylo přičítáno k tíži, že pro předmětné území neexistuje regulační plán, příp. územní plán zóny. Žalovaný, resp. stavební úřad měl dle názoru žalobkyně vzít v úvahu, že stávající Územní plán města Brna byl schválen již v roce 1994 a nemůže proto reflektovat současné požadavky územní regulace a lze předpokládat jeho změnu či vydání nového územního plánu.

Žalobkyně dále namítá, že na vedlejším pozemku parc. č. x v k.ú. Jehnice byla v posledních dvou letech zkolaudována stavba větších rozměrů, než umožňuje Územní plán města Brna. Podobná situace je i u staveb na pozemcích parc. č. x, par. č. x a parc. č. x, všechny v k.ú. Jehnice. I přesto stavební úřad, resp. žalovaný nevyhověl žádosti žalobkyně o vydání dodatečného stavebního povolení na její stavbu. Byla tak porušena zásada nestranného rozhodování a legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně se s ohledem na skutečnost, že se v okolí její stavby nacházejí stavby podobných vlastností, domnívá, že její stavba nenarušuje charakter dané lokality, přestože může rozlohou překračovat předepsanou přípustnou zastavěnou plochu dle Územního plánu města Brna.

Podle žalobkyně stavební úřad, resp. žalovaný nedodržel zásadu proporcionality dle § 2 odst. 3 správního řádu a zásadu hospodárnosti dle § 6 odst. 2 správního řádu, neboť v důsledku rozhodnutí stavebního úřadu o neudělení dodatečného stavebního povolení je vedeno řízení o odstranění předmětné stavby, kterým může dojít k razantnímu zásahu do vlastnického práva žalobkyně.

Žalobkyně je přesvědčena, že její stavba splňuje podmínky pro dodatečné povolení stavby dle Územního plánu města Brna, jako stavby dočasné, na období 5 let, neboť nebude bránit nyní ani v blízké budoucnosti schváleným záměrům pro další využití tohoto území. Žalobkyně se proto domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Na svém procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, setrvává na svých závěrech a k nosným bodům žalobní argumentace se vyjadřuje ve shodě se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobkyně předně namítá, že neexistence regulačního plánu, příp. územního plánu zóny pro území Jehnic nemůže jít k její tíži.

Jak vyplynulo ze spisu, žalobkyně v žádosti o dodatečné povolení stavby žádala o umístění dočasné stavby na části pozemku parc. č. x v k.ú. Jehnice. Tento pozemek má dle Územního plánu města Brna funkci plochy pro dopravu, funkční typ komunikace a prostranství místního významu, která náleží mezi plochy stavební. V souladu s čl. 2 přílohy č. 1 je jednou z podmínek pro podmíněné připuštění dočasného využití území a realizaci dočasných staveb v plochách stavebních (a to i nerespektujících regulace stanovené pro příslušný funkční typ), že *„jejich umístění bude v souladu se situačním řešením lokality dle navazující územně plánovací dokumentace a bude umožňovat realizaci trvalých staveb na sousedních pozemcích“*. Vlastníci těchto pozemků jsou tak v souladu s veřejným zájmem omezení ve svém vlastnickém právu, zejména v možnosti na něm stavět. Toto omezení však neplatí absolutně a Územní plán města Brna, resp. příloha č. 1, umožňuje vlastníkům takových pozemků na takovém pozemku dočasnou stavbu postavit. Takový postup je však postupem výjimečným, vázaným mj. na to, aby se jednalo o stavbu, která bude v souladu se situačním řešením lokality dle navazující územně plánovací dokumentace. Existence navazující územně plánovací dokumentace je tak nezbytnou podmínkou pro umístění stavby na takovém pozemku.

V posuzované věci není sporu o to, že pro území Jehnic nebyla navazující územně plánovací dokumentace vydána.

Pokud měla žalobkyně zájem postavit na předmětném pozemku dočasnou stavbu, měla tak nejprve iniciovat správní řízení o vydání regulačního plánu, příp. územního plánu zóny pro území Jehnic, aby byla podmínka stanovená v příloze č. 1 splněna. Je zřejmé, že se jedná o postup náročný a zdlouhavý, nicméně jinou cestu právní řád žalobkyni neumožňuje. Neexistence navazující územně plánovací dokumentace tak není žalobkyni kladena k tíži, nýbrž se jedná o podmínku *sine qua non* pro umístění dočasné stavby na pozemku parc. č. x v k.ú. Jehnice. Zdejší soud tak souhlasí se žalovaným, že již tato první podmínka pro připuštění dočasné stavby žalobkyně není splněna.

Žalobkyně poukazuje také na „stáří“ Územního plánu města Brna a na možnost jeho budoucí změny. Územní plán města Brna je platnou a účinnou normou a při posuzování souladu navrhovaných staveb s jeho zněním nemá žalovaný ani stavební úřad možnost předvídat jeho budoucí vývoj a rozhodovat na základě této predikce. Naopak je nutné, aby se žalovaný i stavební úřad touto normou důsledně řídili a při rozhodování se od ní neodchylovali. Zdejší soud tak tyto námitky nepovažuje za důvodné.

Žalobkyně dále namítá porušení zásad správního řízení, a to zásady proporcionality dle § 2 odst. 3 správního řádu, zásady hospodárnosti dle § 6 odst. 2 správního řádu a zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu.

Porušení zásady proporcionality se žalovaný měl dopustit neudělením dodatečného stavebního povolení, neboť s tímto souvisí další pokračování v řízení o odstranění stavby, jehož výsledkem (odstraněním stavby) může dojít k zásahu do vlastnického práva žalobkyně.

Dle § 2 odst. 3 správního řádu šetří správní orgán práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Předně je tedy nutné se zabývat otázkou dobré víry žalobkyně. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2011, č.j. 1 As 94/2011-102, „[p]od pojmem *dobrá víra je v tomto případě nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.*“ V posuzované věci však nelze jednání žalobkyně označit za jednání v dobré víře, neboť si žalobkyně musela být vědoma, že stavbu provádí bez stavebního povolení, a tedy v rozporu se stavebním zákonem. Pokud pak stavební úřad zamítl žádost žalobkyně o dodatečné povolení předmětné stavby z důvodu nesplnění podmínek dle § 129 odst. 3 stavebního zákona, nelze v tom spatřovat porušení zásady dobré víry. Zákon stavebnímu úřadu totiž jiný postup neumožňoval a žalobkyně nemohla mít v odlišný postup stavebního úřadu dobrou víru založenu.

Námítku spočívající v porušení zásady hospodárnosti stavebním úřadem, resp. žalovaným ponechává žalobkyně toliko v obecné rovině. Takto obecně formulovanou námitkou se však soud může zabývat také jen v obecné rovině. Soudní řízení správní je totiž ovládáno dispoziční zásadou. Je tedy na žalobkyni, aby v podané žalobě nastavila referenční rámec přezkumu správního rozhodnutí, jímž je soud vázán (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS). Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není namístě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

Dle § 6 odst. 2 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady

od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

Zdejší soud však v postupu stavebního úřadu, resp. žalovaného porušení zásady hospodárnosti dle § 6 odst. 2 správního řádu neshledává. V řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby a v navazujícím odvolacím řízení správní orgány nepostupovaly tak, že by žalobkyni vznikaly zbytečné náklady nebo ji nepřiměřeně zatěžovaly. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

Žalobkyně dále namítá porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu tím, že stavební úřad nevyhověl žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby, přestože na sousedních pozemcích povolil stavby, které požadavkům Územního plánu města Brna nevyhovují.

V posuzované věci není sporu o to, že se předmětná stavba nachází na pozemku parc. č. x k. ú. Jehnice, jehož funkcí dle Územního plánu města Brna je plocha pro dopravu, funkční typ plocha komunikace a prostranství místního významu, a na části pozemku parc. č. x k. ú. Jehnice, což je stabilizovaná plocha s objekty pro individuální rekreaci.

Dle čl. 4 přílohy č. 1 nejsou závazně vymezeny komunikace a prostranství místního významu. V souladu s čl. 4 bod 4.1.2 vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), se plochy pro dopravu řadí mezi plochy stavební. Dle čl. 2 přílohy č. 1 „*současně s ustanoveními platnými pro přípustnost staveb a zařízení ve stavebních plochách platí závazně následující ustanovení pro řešení dopravy v klidu:*

Přípustná jsou: parkovací stání, odstavná stání a garáže ve všech stavebních územích, pokud není územně plánovací dokumentací zóny (regulačním plánem) stanoveno jinak, pouze pro potřebu vyvolanou přípustným (nebo podmíněně přípustným) využitím předmětného území.

Nepřípustná jsou: parkovací stání, odstavná stání a garáže pro nákladní automobily a autobusy a pro přívěsy těchto nákladních vozidel v plochách bydlení a smíšených plochách jádrových.

Podmíněně jsou přípustná: parkovací stání, odstavná stání a garáže pro nákladní automobily, autobusy a pro přívěsy těchto vozidel v ostatních plochách smíšených (SO, SV) za podmínky přímého napojení na trasy automobilové dopravy, řadové garáže pouze jako dostavba stávajících stabilizovaných garážových dvorů za předpokladu situování dostavby uvnitř hranic stávajícího areálu nebo (max. pro 20

odstavných stání) za podmínky zapaštění objektu pod terén, jednotlivé garáže pro osobní automobily pouze jako doplněk rodinných domů na pozemcích těchto domů nebo služebních bytů v zařízeních na plochách veřejné vybavenosti, pracovních aktivit, zemědělského a lesního půdního fondu a na smíšených plochách (na pozemcích těchto zařízení), a to za předpokladu vhodných urbanistických podmínek a v počtu úměrném počtu bytových jednotek; mimo výše uvedené pozemky je možno jednotlivé garáže připustit pouze za podmínky, že budou zapaštěny pod terén“.

Podle čl. 2 přílohy č. 1 lze v plochách stavebních „*podmíněně připustit dočasné využití území a realizaci dočasných staveb (a to i nerespektujících regulace stanovené pro příslušný funkční typ) za podmínky že: jejich umístění bude v souladu se situačním řešením lokality dle navazující územně plánovací dokumentace a bude umožňovat realizaci trvalých staveb na sousedních pozemcích; jejich existence nebude v rozporu s funkčním a prostorovým využíváním okolních ploch a jejich provoz nebude narušovat funkční využití sousedních ploch realizovaných v souladu s regulativy funkčního typu určeného ÚPmB pro dané lokality; objemové a architektonické řešení staveb nebude v rozporu se stávajícím charakterem území doba jejich dočasného užívání bude odpovídat předpokládané době realizace staveb s funkcí dle ÚPmB; pokud tato doba není známá, je možné dočasnou stavbu nebo dočasné využití území povolit pouze na 5 let; případná změna využití povolené dočasné stavby musí být posuzována podle výše uvedených kritérií“.*

Pokud žalobkyně poukazuje na stavby umístěné na pozemcích parc. č. x, x a x, všechny v k.ú. Jehnice, tak ty se nacházejí na pozemcích, resp. částech pozemků, které mají dle Územního plánu města Brna funkci plochy s objekty pro individuální rekreaci. Podmínky pro povolování staveb na pozemcích s touto funkcí jsou od podmínek platných pro pozemky s funkcí dopravy (což je případ žalobkyně) odlišné, neboť i plánované využití těchto pozemků je z jejich podstaty rozdílné.

Dle čl. 3 přílohy č. 1 jsou (mimo pozemek určený k plnění funkce lesa) přípustné podmínky pro „*novostavby objektů pro individuální rekreaci:*

- *ve vyhlášených rekreačních oblastech (Přehrada, Holedná, Ponávka) pouze na základě veřejnoprávně projednaného územněplánovacího podkladu nebo schválené územněplánovací dokumentace zóny. Objekty zde mohou mít zastavěnou plochu včetně verand, vstupů a teras max. 50 m². Mohou být podsklepené a mít jedno nadzemní podlaží a podkroví. Obestavěný prostor části stavby nad upraveným terénem nesmí překročit 230 m³;*
- *mimo vyhlášené rekreační oblasti pouze na základě schválené územněplánovací dokumentace zóny nebo územněplánovacího podkladu lokality. Objekty zde mohou mít zastavěnou plochu včetně verand, vstupů a teras max. 25 m². Mohou být podsklepené a mít jedno nadzemní podlaží a podkroví. Obestavěný prostor části stavby nad upraveným terénem nesmí překročit 110 m³“.*

Stavby na pozemcích parc. č. x a x sice mají zastavěnou plochu větší než 25 m², ale toliko o 8 m², resp. o 6 m². Skutečnost, že zastavěná plocha u těchto dvou staveb významně nepřesahuje Územním plánem města Brna stanovenou velikost zastavěné plochy, je patrná i z katastrální ortofoto mapy, kterou bylo soudem dokazováno.

Ve vztahu ke stavbě na pozemku parc. č. x lze dát za pravdu žalovanému, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, „že tvrzení stavebního úřadu, že nadzemní část objektu na pozemku p.č. x k.ú. Jehnice má půdorysnou plochu 25 m², odpovídá nejen údajům uvedeným v katastru nemovitostí, ale také zjištěnému stavu. Je ovšem pravdou, že mimo půdorys 1.NP zasahuje podzemní podlaží této stavby, což znamená, že celková zastavěná plocha tohoto objektu je větší než 25 m². Objemové a architektonické řešení této stavby však není v rozporu s charakterem území, neboť objem nadzemní části (viditelný v území) odpovídá objemu staveb, které se převážně v území nacházejí (jedno nadzemní podlaží o zastavěné ploše 16 až 25 m²)“.

Lze tedy uzavřít, že stavby nacházející se na pozemcích parc. č. x, x a x svoji zastavěnou plochou nevyhovují podmínkám Územního plánu města Brna a v rádech jednotek překračují povolenou zastavěnou plochu. To je patrné z půdorysů staveb z katastrální „orto foto“ mapy i z fotografií pořízených jak stavebním úřadem, tak žalobkyní, které jsou součástí správního spisu.

Pokud jde o stavbu na pozemku parc. č. x, k.ú. Jehnice, tak ta jako jediná ze žalobkyní uváděných staveb leží na části pozemku, která je Územním plánem města Brna určena jako funkční typ plocha komunikace a prostranství místního významu (tedy shodně jako pozemek, na kterém stojí stavba žalobkyně). Jak vyplynulo ze spisu, tato stavba (na pozemku parc. č. x) nevyhovuje podmínkám pro novostavby objektů pro individuální rekreaci, neboť její zastavěná plocha přesahuje 25 m². To je patrné i z katastrální ortofoto mapy i z fotografií, které jsou součástí správního spisu. S ohledem na skutečnost, že se tato stavba nachází na části pozemku s funkcí plochy pro dopravu, nemusí splňovat podmínky pro stavby na plochách s objekty pro individuální rekreaci, tedy maximální zastavěnou plochu 25 m². Nadto je z fotografií procházejících správním spisem patrné, že se nejedná o novostavbu. Z katastrální ortofoto mapy je přitom zřejmé, že tato stavba, resp. velikost zastavěné plochy významně nepřesahuje plochu 25 m².

Oproti tomu zastavěná plocha předmětné stavby žalobkyně, jak vyplývá z projektové dokumentace (a uvádí to i stavební úřad a žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí), činí 116,5 m² a obestavěný prostor činí 652,6 m³. Předmětná stavba tak mnohonásobně překračuje parametry výše uvedených staveb nacházejících se na okolních pozemcích, a to jak co do zastavěné plochy, tak obestavěného prostoru. Lze tedy přisvědčit názoru stavebního úřadu i žalovaného, že pro připuštění dočasné stavby není ve vztahu k předmětné stavbě žalobkyně splněna ani tato podmínka spočívající

v objemovém a architektonickém řešení stavby (stavba žalobkyně tak je v rozporu se stávajícím charakterem území).

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Jak k tomu ve svém rozsudku ze dne 24.2.2010, č.j. 6 Ads 88/2006-159, uvedl Nejvyšší správní soud, *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi“*.

Účastník správního řízení se přitom může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.4.2006, č.j. 2 As 7/2005-86, *„...účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem) ...“*.

Dovolává-li se žalobkyně ustálené rozhodovací praxe stavebního úřadu, která má spočívat ve vydávání stavebních povolení v rozporu se zákonem, resp. přílohou č. 1, pak jí nelze přisvědčit. I kdyby tak stavební úřad postupoval a v rozporu se zákonem vydával stavební povolení, nemohla tato praxe založit žalobkyni legitimní očekávání, že tak bude stavební úřad činit i v jejím případě. Žalobkyně to sice mohla očekávat, resp. v to doufat, nikoli však legitimně.

V daném případě přitom nelze souhlasit ani s tím, že by takto byla ustálená rozhodovací praxe založena. Ač na daném území existují stavby, které jednotkově překračují limity pro zastavěnou plochu stanovené Územním plánem města Brna, nelze hovořit o existenci ustálené rozhodovací praxe, kterou by docházelo k vydávání stavebních povolení pro stavby, které tyto limity překračují tak excesivně, jako je tomu v případě stavby žalobkyně, která se navíc nachází na části pozemku funkční typ komunikace a prostranství místního významu, kde lze v budoucnu očekávat výstavbu komunikace (a nikoli na pozemku, který má funkci plochy s objekty pro individuální rekreaci).

Ani žalobní námitka spočívající v porušení zásad správního řízení tak není důvodná.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu soud žalobu je nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15.2.2018

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu